

радъ, ты былъ (бжлъ) спокоенъ, онъ лѳвакъ, я буду готовъ (га), я былъ бы боязливъ, мы были бы виновны. Безполѳзно (па).

Μάθημα εἰκοστὸν δευτερον (Двад. и втор. ур.).

Ἡ Ρωσσικὴ γλῶσσα ἔχει ἕξ πτώσεις, 1) Именύтельный, 2) Родύтельный, 3) Дáтельный, 4) Винύтельный, 5) Творителный, 6) Предлѳжный, (le nominatif, le génitif, le datif, l' accusatif, l' instrumentatif ou causatif, le prepositif ou locatif = Ὀνομαστικὴν, Γενικὴν, Δοτικὴν, Αἰτιατικὴν, Ὀργανικὴν καὶ Προθετικὴν. ἀντὶ δὲ κλητικῆς μεταχειρίζεται τὴν Ὀνομαστικὴν ἐκτός τινων κλητικῶν εἰλημμένων ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης (Ἀρχαίας Βουλγαρικῆς), ὡς, Боже! Владыко Господи Исусе Христѳ! Αὕτη ἔχει τὰ αὐτὰ μὲ τὴν Βουλγαρικὴν Μέρη τοῦ λόγου (ἐκτός τοῦ ἄρθρου), τὰς αὐτὰς κλίσεις σκληρὰς καὶ ἀπαλὰς (dure, molle) τῶν οὐσιαστικῶν, Ἐπιθέτων, Ἀριθμητικῶν, Ἀντωνυμιῶν, Μετοχῶν (φυλάττουσα ὁμως ἐν τῷ πληθ: ἀριθμῷ τὰς ἀντιστοιχοῦσας σκληρὰς καὶ ἀπαλὰς καταλήξεις) καὶ τῶν ῥημάτων τὰς αὐτὰς συζυγίας (μὲ τὴν διαφορὰν τοῦ πρώτου ἐνικ: καὶ τρίτου πληθ: προσώπου, ἐνεστ: ὦν αἱ καταλήξεις εἰσιν у, ю, уть, ють ἀντὶ τῶν Βουλγαρικῶν ж, жь, жть, жть), μὲ τὰ αὐτὰ εἶδη, τοὺς αὐτοὺς χρόνους, διαθέσεις καὶ ἐγκλίσεις, ἐκτός τοῦ ὅτι ἔχει καὶ τὴν ἀπαρέμφατον, ἣτις ἐστὶν ἐν χρήσει, ὡς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ καὶ Σλαβικῇ γλώσσει, ὁμοίως ἔχει καὶ πάσας τὰς ἕξ αὐτῆς πτώσεις μετὰ τῶν διαφόρων καταλήξεων (ὄρα μίαν Ρωσσικὴν ἐπίτομον Γραμματικὴν), αἵτινες ἐν ἀπάσαις σχεδὸν ταῖς προαναμνησθεῖσαις ἐννεα διαλέκτοις διατηροῦνται μετὰ τῶν ἀπαρεμμάτων, μόνη δὲ ἡ Βουλγαρικὴ γλῶσσα κατέπεσε καὶ ἀπεμακρύνθη τῆς ἀρχαίας, ἀπολέσασα τινὰς πτώσεις, τὰ ἀπαρέμματα, τὰς μετοχὰς κτλ. (διετηρήθη ὁμως παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ Πατριαρχείοις αὐτῆς γραφομένη ἐν τοῖς